

Eveline

Eveline en Hugo trouwen al na drie maanden. Al snel komen er barsten in hun huwelijk, maar Eveline wil niet zo snel opgeven. Zes jaar later wordt ze smoorverliefd op Emiel. Na lang twijfelen kiest ze voor hem. Komt ze hier zonder kleerscheuren vanaf?

We zijn doodop van al het klussen in ons Duitse vakantiehuis als mijn moeder vraagt of we weer eens bij haar willen langskomen. "Dan maak ik preischotel uit de oven", zegt ze, omdat ze weet dat ik daar dol op ben.

Emiel en ik hebben thuis de kerstboom al opgezet. Hij is glinsterend en prachtig, maar de poes mag niet meer alleen in de kamer, omdat ze telkens alle schapen uit de kerststal onder de boom steelt. En soms vind ik wat stro of een 'ontvoerde herder' onder de eethoek in de keuken.

We zijn gelukkig, Emiel en ik. Tussen Sofie en mij loopt alles op rolletjes en ook Lydia is er nog. De ruzie met mijn moeder is opgelost. En met mijn werk gaat alles eindelijk beter. Nog steeds droom ik van een nieuwe thriller nadat ik mijn eerste schreef, maar door de drukte van dit jaar en mijn gewone schrijfwerk dat de rekeningen moet betalen, was er geen tijd meer. Een boek schrijven je niet zomaar, dat duurt zeker een jaar. Sterker nog: van het plot tot aan de winkel zit er twee jaar werk in voor de schrijver en uitgever. Ook met ons Duitse vakantiehuisje gaat het super. We hebben de naam 'Huisje in Niedersfeld' geregistreerd en een website gebouwd. Iedereen die dat wil, kan komen logeren in ons appartement. Emiel doet de verhuur, ik zorg voor de contacten met de schoonmaakster en het up-to-date houden van de inrichting, want mijn Duits is iets beter door mijn jeugd in Niedersfeld. Deze Kerst hebben we zelfs al betalende gasten: een gezin dat we niet eens kennen!

**Mama is liever.
Geduldiger. Ik
ben zo blij met
haar verandering**

"Smaakt het?" Mijn moeder ziet me smikkelen van de ovenschotel. Het is zo'n enorme schaal dat ik weet dat ze expres te veel heeft gemaakt, omdat ze me dan straks een prakje kan meegeven. Stukje bij beetje krijg ik mijn moeder weer terug. Sterker nog, de versie die ze nu aan het worden is, bevalt me opperbest. Ik weet niet of het komt doordat ik haar twee jaar niet zag en ze geschrokken is van hoe dingen zijn gelopen, of dat het komt door het ouder worden, maar ik ben erg blij met haar verandering. Mama is liever. Geduldiger. Samen bekeken we daarnet de verbouwingsfoto's van ons Duitse huisje. Ze herkent veel. "Hier ben ik van de trap gevallen, weet je nog? Ik had toen een taart in mijn armen en was zo bang dat hij stuk viel, dat ik liever zelf pijn had." Ik herinner me inderdaad de blauwe plekken op haar bovenbenen. Ik denk aan de kleine skipakjes die ik toen nog paste. Het sleeën vanaf de berg. De curryworst met pommies. Mijn moeder kijkt met vochtige ogen voor zich uit, naar haar eigen kerstboom. Ik herken het sneeuwpopje dat ik vroeger altijd als eerste uit de doos viste. Mama ziet me kijken en staat op. Ze haalt hem uit haar boom, de sneeuwman met zijn zilveren hoed, en geeft hem aan mij. "Voor jou", zegt ze. Ze houdt me vast en knijpt me fijn, terwijl ik onwennig met het popje in mijn handen sta. Het is de eerste keer in mijn hele leven dat mijn moeder me knuffelt.

Eveline